

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR
8 F.
30
IN NEDERLAND 60 Cts

Ons volledig tekenverhaal :

HET LEVEN VAN EEN HOND

HET LEVEN VAN EEN HOND

DOOR RAYMOND REDING

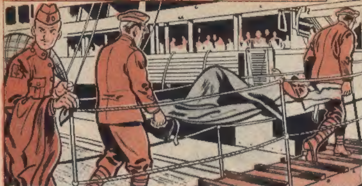

Terwijl hun meester over de loopbrug gedragen wordt...

... geraken de kleine hondjes ook aan boord, maar langs een omweg.
Pak vast, keukenpiet ! En nu komt het tweede !

Rintintin verdraagt heel goed de overtocht, maar Nenette sterft aan een longontsteking.

Duncan keert naar Californië terug...
Nu zijn wij thuis, vriend !

En neemt zijn vroeger beroep weer op...

Hij verafgoodt zijn hond, en besteedt er al zijn vrije tijd aan. Op zekere morgen...
Je moet die hond niet dik laten worden. Een herdershond is gemaakt om te lopen en te springen... Ga er mee naar de dressage...
Inderdaad, daar zou hij veel deugd van hebben !

En Lee begint Rintintin af te richten.
Een goed geplaatste zweepslag kan geen kwaad.
Beste dank voor die raad, maar mijn hond heeft zo iets niet nodig !

Rintintin doet zich weldra opmerken in alle hondenwedstrijden...
Je hebt gelijk, Lee, dat dier is buitengewoon intelligent !

Rintintin is vol goede wil...

Op een avond komt Charles Jones bij Lee Duncan aanbellen...
Wel, ben jij het, Charlie !... Kom binnen.

Wel, wat kan ik voor je doen ?..
Luister, je weet dat ik een verwoed filmliefhebber ben...

Indien jij het er mee eens bent, zou ik je hond filmen...
Dat mag je gerust doen ! Ik heb Rintintin ingeschreven voor de hondenwedstrijden van volgende zondag Indien je komen wil.

De zondag daarop...
Wat een heerlijk weertje voor mij !
De beste hondenafrichters zullen op het rendez-vous zijn !

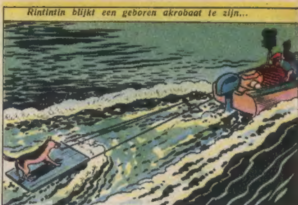

Rintintin is in schitterende konditie...

Enkele ogenblikken later, bij Jones...
Stel je voor hoe verrast ik was toen ik deze check ontving...
Op dat ogenblik dacht ik er nog niet aan mijn films te verkopen, maar laat ons eens zakelijk spreken. Zou je mij je hond willen verhuren ?

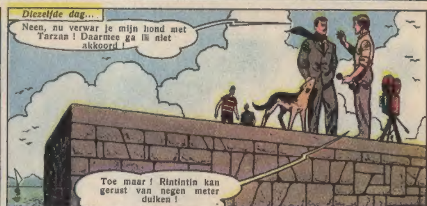
Op voorwaarde dat je er het onmogelijke niet van vraagt !
Daarover oordeel je zelf !

Rintintin blijkt een geboren akrobaat te zijn...

...en Jones filmt de prestaties van Rintintin prachtig.

Diezelfde dag...
Neen, nu verwar je mijn hond met Tarzan ! Daarmee ga ik niet akkoord !
Toe maar ! Rintintin kan gerust van negen meter duiken !

Jones heeft gelijk. Met een halter van 1 kg 300 in de muil maakt Rintintin zonder moeite een schitterende sprong !

Deze nieuwe reeks opnamen bezorgt aan zijn meester een mooi sommetje.
Beste vriend, nu krijg je van mij een lekker hapje !

En van dat ogenblik af besluit Duncan met Rintintin zijn kans te wagen in de studio's. Na enkele kleine, onbeduidende rolletjes te hebben gespeeld...

...zet Rintintin de kroon op het werk met een sprong van 3,58 m.

Charles Jones is overgelukkig en beloont zijn « model »...
Dat heeft hij verdiend ! Ik heb van Rintintin enkele prachtige vertragingsopnamen kunnen maken.

Enkele maanden gaan voorbij... Op een dag...
Mr Duncan ? Een check voor u !...

350 dollars ! Maar niemand is mij geld schuldig !
Ha, ik heb ook nog een brief voor u...

...Met dezelfde post krijgt u ook een check van 350 dollars voor de medewerking van uw hond aan onze film, die opgenomen werd door Mr Charles Jones...

Rintintin draait, bij wijze van proef, een filmpje bij Warner...

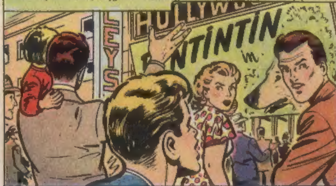

In 1923 wordt de eerste van een reeks van twintig grote films gedraaid met Rintintin. Al de scenario's werden geschreven door Zanuck...

Dank zij Rintintin, stijgt het zakencijfer van de Warner Bross pijlsnel.

Spijtig genoeg kent Rintintin slechts een meester : Duncan. Alle anderen zijn hele of halve vijanden en soms gebeuren er ongelukken...

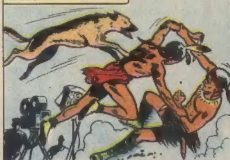

De avonturen van Rintintin worden vertoond in alle bioskoopzalen van de wereld... Onder de leiding van Duncan speelt hij zo goed als de beste acteur.

Op 10 augustus 1932 speelt Rintintin met zijn meester, maar plotseling...

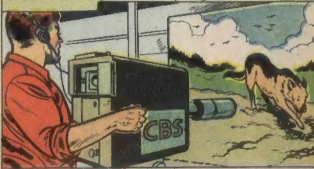
De star Jean Harlow, een gebuur van Duncan, komt toegelopen op de kreten van Lee, maar te laat...

Rintintin is niet meer... Zijn graf bevindt zich op het hondenkerkhof van Asnières, niet ver van Parijs, en draagt het nummer 32.425...

MAAR zijn nakomelingen hebben zijn sporen gevolgd, want op dit ogenblik speelt zijn kleinzoon, Rintintin III, voor de televisie en alles laat veronderstellen dat hij zo goed is als Rintintin I.

Volgende week : VANIA MIKHAILOV

Einde

ONDER ONS VERMA

VROLIJKE VAKANTIE

MET vakantie zijn is heerlijk, maar men moet dan nog zijn vakantie goed weten te gebruiken. Wanneer men met vader en moeder, broers en zusters enkele weken vakantie gaat doorbrengen aan zee, op de buiten of in de bergen, dan beleef je natuurlijk veel plezier aan prachtige wandeltochten.

Wanneer je met de scouts, de wolfjes of een andere jeugdorganisatie een kamp kunt meemaken langs een heerlijke rivier in een prachtig dal, beleef je daar evenveel pret aan.

Maar er zijn ook heel wat jongens en meisjes die hun vakantietijd opofferen om anderen nuttig te zijn of gelukkig te maken. Denk maar eens aan de jeugdleiders uit alle jeugdbewegingen die een deel, of soms heel hun vakantie opofferen om zich met hun jongens en meisjes, meestal gezonde maar soms ook zieke kinderen, bezig te houden.

Deze jongens en meisjes die méér aan anderen denken dan aan zichzelf dienen daarvoor speciaal gefeliciteerd.

Zij die geen jeugdleider zijn, kunnen zich tijdens hun vakantie ook nuttig maken door op kleine broers en zusjes te passen, wanneer moeder het vraagt, door boodschappen te doen voor moeder of voor de buren, door een namiddag gaan door te brengen bij een zieke vriend. Het voornaamste is niet alleen dat je een prettige vakantie zoudt doorbrengen, maar dat je ook tijdens de vakantie de anderen zoudt helpen.

Kuifje

KOM MET ONS SPELEN AAN ZEE !

JE weet het reeds, vrienden, dat de Kuifje's ploeg al de voornaamste steden van de Vlaamse badkust bezoekt en er spelen en wedstrijden organiseert, waaraan jullie kunnen deelnemen.

WAT MOET JE DOEN OM AAN DEZE SPELEN DEEL TE NEMEN ? Wel, dat is zeer eenvoudig. 's Morgens laat je je inschrijven bij de Kuifje's stand, die zich op de dijk zal bevinden. Bezorg daar aan een van onze afgevaardigden de deelnemingsbon voor de spelen, die je in een nummer van « Kuifje » kan uitknippen evenals de kartonnen verpakking van om het even welke Franco-Suisse kaassoort.

WELKE PRIJZEN KAN JE WINNEN ? Dat hangt af van de spelen waaraan je deelneemt. Met het Spel van de Beste Kuifje's Lezer kan er iedere dag een uurwerk gewonnen worden, en wint de finalist op het einde van het seizoen een N.S.U. Prima scooter! Voor de wedstrijd « Kuifje aan zee » (strooibriefjes uitgeworpen door het Kuifje's vliegtuig) 50.000 F. prijzen, waaronder een bromfiets, Kuifje's fietsen, Gevaert-fototoestellen, en ten slotte verschillende spelen voor een totale waarde van 100.000 F.

Al deze spelen en wedstrijden georganiseerd door de Kuifje's ploeg, worden verwezenlijkt dank zij de medewerking van de firma's Gevaert, Huret, Franco Suisse.

Op het einde van de maand juli en het begin van de maand augustus zal de Kuifje's Ploeg de volgende kuststeden bezoeken :

Woensdag 25/7 : NIEUWPOORT
Donderdag 26 : NIEUWPOORT
Vrijdag 27 . DUINBERGEN
Zaterdag 28 : WENDUINE
Maandag 30 : OOSTDUINKERKE
Dinsdag 31 : OOSTDUINKERKE
Woensdag 1/8 : KOKSIJDE
Donderdag 2 : KOKSIJDE

De Postbode wordt verwacht

ANDRE CASSIERS, *Helmstraat, 12, Borgerhout* zou willen corresponderen en postzegels ruilen met een jongen van 12 à 16 jaar. Men mag hem schrijven in het nederlands of in het frans.

RAYMOND DONKER, *P. O. Box 82, Wilhelmstad, Curaçao, Nederlandse Antillen (Amerika)* is werkzaam bij de radiodienst van Curaçao en zou graag corresponderen met jongens van boven de 14 jaar. Raymond is chef van de technische afdeling en weet dus heel veel over televisie, radio, elektriciteit, en zo meer. In zijn vrije tijd goochelt hij zelfs ! Men schrijve hem rechtstreeks.

GUIDO VAN LOOY, *Diestse steenweg, 495, Kessel-Lo (bij Leuven)* zou willen corresponderen met Kuifje's lezers uit Zwitserland, Frankrijk Duitsland, Engeland, Italië en Oostenrijk. Guido is 17 jaar en zijn hobby's zijn : tekenen, voetbal, atletiek en het verzamelen van buitenlandse tijdschriften en weekbladen Men mag hem schrijven in het nederlands, frans, duits of engels.

WILLIAM HENDERSON, *van Arteveldelaan, 18, Kortrijk*, zoekt in kontakt te komen met iemand die luciferdoosjes verzamelt en wil ruilen. Men mag hem schrijven in het nederlands of in het frans.

HANS HOOGLAND, *Loevesteinlaan, 551, Den Haag (Holland)* zou graag willen corresponderen met een jongen van 12 à 13 jaar uit België of Frankrijk.

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

IN DE JUNGLE

Moma leeuwin ziet dat een van haar welpjes achter een jager aanloopt, die zichtbaar uitgeput is.

— Drommels nog toe! zegt ze. Hoe dikwijls heb ik je al verboden met voedsel te spelen!

DE LAATSTE WENS

De beul : De brandstapel is al ontstoken. Heb je nog een laatste wens?

De veroordelde : Ja, wilt u zo vriendelijk zijn de pompiers te roepen?

DE GROTE OPSCHUDDING

Al de cirkuslui zijn vreselijk opgewonden. Iemand roept :

— Wat is er hier gaande?

— Onze sabelslikker is zo net gestikt in een visgraat!

ZEKER IS ZEKER

Jan: Zeg eens, Wim, schrijft men paard met een « d » of met een « t »?

Wim : Ik weet het ook niet. Ik heb knol geschreven...

MACHT DER GEWOONTE

Kapitein : Sergeant, waarom doet die man daar zo onhandig?

Sergeant : Hij is in het burgerleven kantoorklerk, kapitein. Iedere keer ik « ter plaatse rust » kommandeer, probeert hij zijn geweer achter zijn oor te steken.

Louis De Fré, Mechelen.

TE EERLIJK!

— Is je nieuwe dienstmeisje eerlijk?

En of! Ze neemt niets weg, zelfs het stof niet!

ZO'N SLIMMERD

Boekhandelaar tot schooljongen :

— Dit boek bespaart je de helft van je werk.

Jongen : Mooi! Dan neem ik er twee!...

Henk Jansen, Den Haag (Nederland)

KOM MEE NAAR DE POSTILJON VOOR DE ANTWOORDEN

JE GAAT MET VAKANTIE

maar je wil vanzelfsprekend iedere week KUIFJE lezen. Wil je je geliefkoosd blad overal ontvangen, pas dan goed op :

a) INDIEN JE GEABONNEERD BENT : stuur je ons je naam, adres en abonnementsnummer. Daarbij voeg je je volledig vakantieadres, evenals het begin en het einde van je vakantie.

b) INDIEN JE NIET GEABONNEERD BENT : stuur je ons eveneens je vakantieadres, je voegt er echter 8 F. in postzegels bij per nummer dat gewenst is, voor het buitenland 10 F.

DE TEST VAN DE WEEK : BEN JE INDISKREET ?

WAT stout je deze vraag te stellen, nietwaar? Er zijn, jammer genoeg, veel mensen die bewust of onbewust indiskreet zijn. Indien je tot deze kategorie behoort, moet je absoluut je uiterste best doen, je nieuwsgierigheid te bedwingen.

	JA	NEEN
1. Trek je altijd en overal de deuren open zonder eerst aan te kloppen?	......	......
2. Zet je wijd je oren open om een telefoongesprek, dat NIET voor je bestemd is af te luisteren?	......	......
3. Wens je steeds de prijs van het geschenk, dat men je heeft aangeboden, te kennen?	......	......
4. Vraag je de leeftijd van een dame?	......	......
5. Stel je een bezoeker vragen die hem in verlegenheid brengen?	......	......
6. Lees je een brief die niet aan jou geadresseerd is en zonder dat men je vooraf de toelating heeft gegeven?	......	......
7. Wil je absoluut weten wat « Jan » aan « Pol » vertelde?	......	......
8. Luister je wel eens een gesprek af dat bepaald niet voor jou oren bestemd is?	......	......
9. Vraag je je vrienden honderd-en-één uit over hun familie en kennissen?	......	......
10. Steek je steeds je neus in zaken die je helemaal niet aangaan?	......	......
Totaal :	......	......

LEES KUIFJE IEDERE WEEK

WAT ZIET JE OOG?

NIETS? Trek een lijn van cijfer naar cijfer 2, van 2 naar 3, enz. en je zult zien!...

LEES DIT BOEK : SCHEIKUNDE THUIS

CHEMISCHE PROEVEN VOOR JONGENS. — De uitgeverij De Standaard-Boekhandel zond ons dit boek ter bespreking. Het werd oorspronkelijk geschreven in het Engels door H.-L. Heys en in het Nederlands vertaald en bewerkt door Dr E.-J. Harmsen. Dit rijk geillustreerd werk zal beslist alle jongens boeien die voelen voor scheikunde, want hier staan talrijke gemakkelijke te verwezenlijke proeven in vermeld, o.a. hoe men thuis kristallen kan maken, hoe men glas kan bewerken, hoe men een laboratorium moet inrichten, scheikundige goocheltoeren doen, voorwerpen uit plastiek vervaardigen, enz... Dit boek kost gebonden 95 F.

DOOR WILLY VANDERSTEEN

Ik weet niet wat Uw Hoogheid zinnens is, maar steeds tot...

...de orders van Uw Hoogheid!

?

DEELNEMINGSBON VOOR DE SPEL... FIE AAN

DE AVONTUREN VAN DAN COOPER

DE MEESTER VAN DE ZON

TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

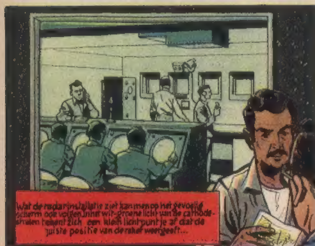
De « Amazone » verliet de geheime basis in de richting van de kunstmatige satelliet. Dan neemt deel aan deze fantastische reis...

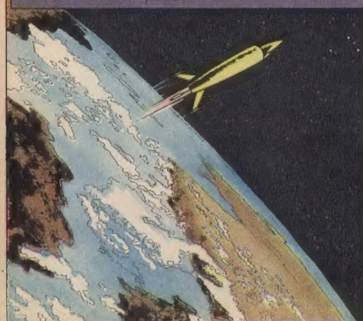

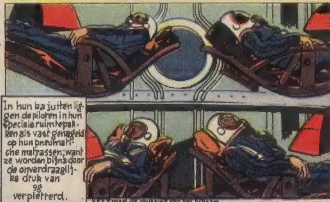

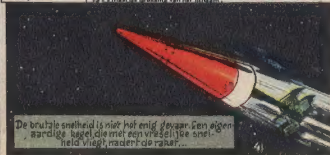

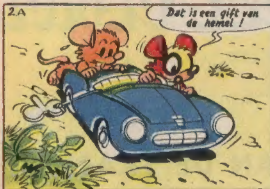

CHLOROPHYL EN MINIMUM
door Raymond Macherot

HET BETOVERD BOS

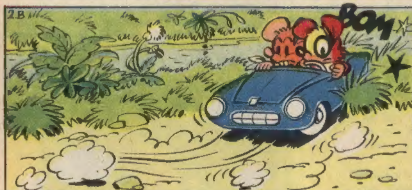

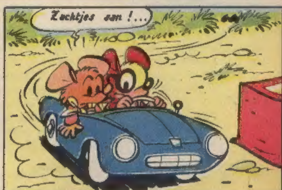

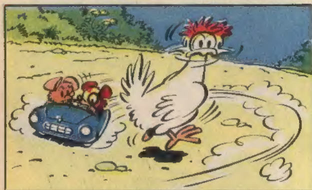

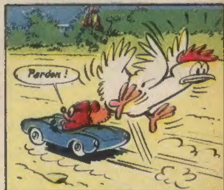

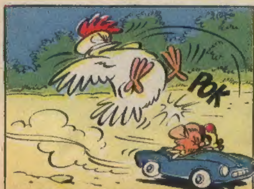

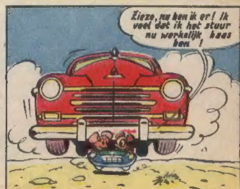

ROMAN VAN H. VERNES — GEILLUSTREERD DOOR HENDRIK GHION

DE GRIJZE DEMON

Onze nieuwe avonturenroman neemt je mee naar het Hoge Noorden, waar je meeleeft met de ruwe, maar moedige trappers...

DE WRAAK VAN DE TRAPPER

DIE avond zat Luc Goodwin, bij de trappers van Manitoba gekend onder de naam Grote Luc, behaaglijk voor het groot open vuur in zijn blokhut. Rechts, vlak bij z'n hand, lag een indrukwekkende stapel brandhout en bij z'n linkerhand, op een kist, een reeks oude magazines die enkele dagen te voren uit Port Nelson waren toegekomen. Het oranjekleurige licht van de grote petroleumlamp viel op het gelaat van de jonge trapper. Een gebronsd gelaat, gebakken en opnieuw gebakken door de zon die weerkaatst op de sneeuw en getaand door de bijtende koude van de blizzard.

HEEL de dag had Luc de valstrikken leeggemaakt en de oogst was goed geweest, want hij had een witte vos gevangen, enkele marters en bovendien een veelvraat, net op het ogenblik dat die zich aan de buit van de trapper te goed deed. Hij genoot nu van een welverdiende rust, terwijl hij het nieuws las dat weken, zelfs maanden oud was. Het feit dat het nieuws niet nieuw was, hinderde hem niet, integendeel. De lectuur boeide hem. De trapper strekte de benen uit en stopte zijn pijp met blonde tabak. Hij ontstak ze en haalde de rook met lange teugen in. Het was heerlijk die warme, bittere rook in te ademen nadat men zo'n lange dag buiten was geweest in die droge, bijtende koude van de ijzige vlakten. Plotseling hield hij z'n pijp onbeweeglijk op enkele centimeter van z'n lippen en luisterde scherp. Buiten was de nachtelijke stilte gebroken door een gerucht. Het was een gedempt gegrom dat langzaam aanzwol om dan weer weg te sterven. Maar neen, het stierf niet helemaal weg. Vlak voor het helemaal uitdoofde, klonk het opnieuw en veel sterker.

— Dat komt uit de hondenhokken, dacht Luc. Waarschijnlijk Sam die toont dat hij ook na het werk als leider wil geëerbiedigd worden...

Goodwin kon echter niet nalaten scherper te luisteren en het werd hem spoedig duidelijk dat het gegrom geen woede uitdrukte. Daarvoor klonk het te dof en was het te lang gerekt. Het was meer als een klacht...

— Net of de honden bang zijn voor iets, murmelde Luc. Hij glimlachte echter om die gedachte, want sledehonden zijn wild en laten zich niet makkelijk van de wijs brengen. Het gegrom hield aan.

— Ik ga toch liever een kijkje nemen. Het is best mogelijk dat er een uitgehongerde grizzly in de omgeving zwerft en ik zou niet willen dat hij m'n honden opeet.

Hij stond langzaam, als het ware met tegenzin op, en trok z'n duffelcoat aan. Hij kreeg niet de tijd z'n jas vast te knopen, want er weerklonk een langgerekt gehuil... dat huilen was een uitdaging, het was woede... Daarop volgde het lawaai van 'n gevecht.

— Het is Sam. Ik ben er zeker van dat het Sam is.

Luc gunde zich niet de tijd iets op het hoofd te zetten en z'n handschoenen aan te trekken, hij greep een geladen Winchester uit het rek en sprong buiten. Onder het grelle maanlicht scheen de bevroren vlakte leeg. Ze werkte hallucinerend omdat ze zó wit en zó leeg was. Op zij van de blokhut, vlak naast een grote houtmijt, een tiental heuveltjes : daar hadden de honden een hol in de sneeuw gegraven. Naast een van die heuveltjes lag er een hond met zwart en rosse pels. Luc had reeds gezien dat het Sam was, Sam zijn lievelingshond, Sam een leider zoals er geen tweede meer bestond, Sam aan wie al de andere honden van de slede gehoorzaamden, Sam zijn trouwe, aanhankelijke vriend lag roerloos in de sneeuw...

Goodwin naderde en een oogopslag volstond om te weten dat Sam dood was. De jonge trapper klemde de handen om z'n karabijn dat reeds zo koud was als ijs; hij omklemde het staal tot zijn vingers er van kraakten... Twee dikke tranen, die onmiddellijk bevroren, rolden als twee parels over zijn wangen.

— Als ik de schoft die dat gedaan heeft te pakken krijg...

Hij boog zich over Sam en bestudeerde oplettend de sporen rond het dode lichaam; het waren de sporen van een grote, van een reusachtige wolf. De lippen van Goodwin vormden een naam, een naam die al de trappers van de streek kenden :

— De Grijze Demon. Zou ik werkelijk te doen hebben met de Grijze Demon ?

De Grijze Demon moest ongeveer vier jaar oud zijn, hij was een kwart hond en driekwart wolf. Opgevoed door een Indiaans trapper, was hij een jaar geleden naar het woud gevlucht. Hij kende al de listen van de

mens en vele trappers die, zoals de meeste mensen die zeer eenzaam leven bijgelovig waren, beweerden dat hij behekst was. Men gaf hem de naam Grijze Demon, naam die paste bij zijn pels die zo loodgrijs was als de wolken die de blizzard aankondigen.

Met woedend gebaar trok Luc aan de grendel van z'n Winchester, zodat een kogel in de kamer kwam.

— Ik zal de huid van die lelijke moordenaar hebben, zelfs als heet hij Grijze Demon, mompelde de trapper halfluid.

Met afgemeten stappen volgde hij het spoor dat om de sneeuwheuveltjes heen liep en op ongeveer drie meter van de houtmijt plotseling ophield.

Goodwin bleef verrast staan.

— Verduiveld! Dat beest is toch niet in rook opgegaan?...

Hij keek om zich heen. De witte vlakte lag nog steeds verlaten onder het witte maanlicht. Alleen het bange grommen van de honden verstoorde de stilte.

— Dat duivels beest moet nog in de buurt zijn, anders zouden de honden zich koest houden... Toen dacht hij aan iets, maar het was al te laat. Een grote gedaante was van achter de houtmijt op hem gesprongen en hij voelde de ijzersterke tanden door z'n dik vest heendringen... de kaken van de wolf sloten zich langzaam om z'n arm... Door de schok waren mens en dier op de grond gevallen, ze rolden door de sneeuw. De trapper liet zijn karabijn vallen, dat was trouwens toch nutteloos geworden, en beschermde met beide voorarmen z'n keel... Eigenaardig genoeg drong de wolf niet verder aan... Toen Goodwin weer overeind gesprongen was, zag hij de grijze silhouet in de verte over de vlakte rennen. Goodwin greep zijn karabijn en schoot tot de lader leeg was, alhoewel hij wist dat hij van op die afstand geen kans had het dier te raken. Als de Grijze Demon helemaal verdwenen was, liet de trapper zijn karabijn zinken, keek eerst naar de dode Sam en dan naar z'n mouw die aan flarden hing. Hij balde de vuist in de richting van de wolfshond en bromde :

— Grijze Demon, ik krijg je wel. Al moest het jaren duren, ik krijg je wel!

Hij wist echter dat het moeilijk zou zijn deze dure eed gestand te doen. De Grijze Demon had zijn naam niet gestolen. Hij was sluw, zat zol duivelse listen... Toen hij de mens zag verschijnen, vluchtte hij niet, want hij wist dat, indien hij zulks deed, een kogel z'n vlucht zou stoppen. Daarom had hij zich achter de sneeuwheuveltjes verstopt en was zo geruisloos naar de houtmijt toe geslopen. Van de verrassing van z'n vijand had hij handig gebruik gemaakt om aan te vallen en dit, niet om hem te doden, maar om hem te verplichten z'n wapen te laten vallen...

Goodwin voelde de koude nijpen. Z'n handen waren stijf, toch balde hij nogmaals de vuist en herhaalde woedend :

— Ik krijg je wel, Grijze Demon, ik krijg je wel. Wacht maar!

Goodwin was er van overtuigd, dat hij ditmaal tegenover een tegenstander van formaat stond...

VOLGENDE WEEK :

HET SPOOR VAN DE WOLF

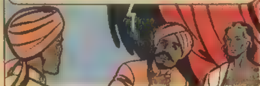
TEKST EN TEKENINGEN van FRANS CRAENHALS

DE ZWARTE

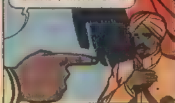

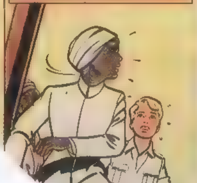

...ede...Vrede

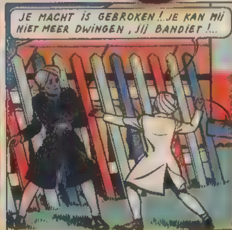
TALISMAN

De menigte, die opgehitst door Gopal op het punt stond de maharadja van de troon te werpen, werd tot andere gevoelens gebracht door de wijze Rumah...

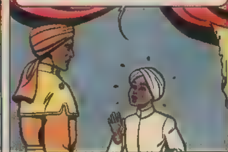

EXCLUSIVITEIT VOOR « KUIFJE »

Hallo Hallo hier LUC VARENNE !...

DRAAIEN, ALTIJD MAAR DRAAIEN !...

DE grote Tour is bijna gereden. Wij moeten natuurlijk nog de Alpen over, aan de andere zijde een stukje van Italië verkennen, en dan terugkomen naar Frankrijk. Veel renners beven bij het idee dat ze over de Dolomieten moeten, want zij hebben deze rit, gereden in juni jl., nog niet vergeten !... Het was een vreselijke tocht ! De renners moesten tot op een hoogte van 2.000 m. klimmen en dat bij 20 graden onder nul.

HOE is dat mogelijk, midden juni zou je zeggen. Ja, dat vraagt men zich wel af ! Vier en veertig renners moesten het daar opgeven. Hun handen waren bevroren, hun spieren stram en stijl. Degenen die de rit konden ten einde rijden achter de grote overwinnaar Charlie Gaul, moest men van hun fiets halen en op draagberries naar het hotel brengen. Het was net of die dutsen in hun hemd aan de Noordpool had den gestaan !

OP DE AUBISQUE IS HET OOK NIET PLUIS !

NIET alleen in de Alpen en in de Dolomieten kan het vreselijk koud zijn. Ik herinner mij een Ronde van Frankrijk, waarin al de renners en al de volgers de Aubisque uitspuwden. Wij hadden geen zomer dat jaar, en dat gebeurt helaas wel meer. Men kon zich dus verwachten aan het ergste, zodra men op de top van die berg zou wezen. Op driehonderd meter van de kruin, reden wij te midden van een dichte mist, een mist gevormd door de regen en smeltende sneeuw. De wegen waren glibberig en erg gevaarlijk. Onmiddellijk na de kruin, dus in het afdalen, waren de wegen bijna niet te berijden door het slijk dat er op lag. De fietsbanden zakten er diep in, de motos van de gendarmen slipten uit en heel dikwijls werden de berijders met hun zwaar toestel meegesleept. Op de vlakke grond is dat misschien nog niet zo erg, maar in de bergen, waar ieder ogenblik een afgrond gaapt, wordt het een nachtmerrie. De koplampen van de auto's trachtten de duisternis te doorboren. Tevergeefs echter. Overal rond ons hoorden wij de kreten van de renners. De volgauto's moesten om de renners te mijden dikwijls op zij van de weg stoppen en konden dan niet meer voor- noch achteruit.

Het was op die dag, dat Stan Ockers tegen onze wagen aanbotste. Het was echter gelukkig niet erg. Diep in hun grijze regenmantels gehuld, zagen de renners er uit als grote roofvogels, die als opgejaagd door een orkaan uit de bergen naar de vlakte vluchtten. Het was een beeld dat ik nooit zal vergeten...

TIK TAK, TIK TAK...

IK mag jullie niet vergeten te vertellen dat de jonge Amerikaan Dave Sine de 200 m. liep in 20 sekonden, d.w.z. 10 meter per sekonde. Je hebt net de tijd om « tik tak » te zeggen en die menselijke meteoor heeft 10 meter ver gelopen. En men kan niet eens zeggen dat deze jongeman pluimlicht of uit rubber is, want hij meet 1,90 m en weegt 85 kg. De negentienjarige Dave Sine is dus de vlugste man ter wereld. Toen Mike Agostini dezelfde afstand, 200 meter, aflei in 20 sekonden 1/10, meende men dat de grens van het menselijk kunnen bereikt was. Je ziet, Sine deed het nog beter ! Het rekord van Mel Patton, 200 m in 20 sekonden 2/10, komt dus helemaal niet meer in aanmerking.

Hou de naam Dave Sine in het oog, jongens, over hem zal er nog gesproken worden !

TWINTIG JAAR LATER

[illegible]

MONSEIGNEUR, DE TAFEL IS GEDEKT !

(49) DE volgende dag verliep te traag voor de hertog van Beaufort. Toen de morgen van Pinksteren eindelijk aanbrak, kon hij zijn ongeduld haast niet meer bedwingen. Eindelijk zou hij vrij zijn. Hij kon zich goed voorstellen wat een herrie zijn ontvluchting in het paleis van de kardinaal zou teweeg brengen. Hij stelde zich voor hoe woedend en bang Mazarin zou zijn als hij deze woorden zou horen : de hertog van Beaufort is ontsnapt ! Dit beeld alleen reeds deed hem plezier. La Ramée was ook erg ongeduldig maar om een andere reden.Hij was een echte lekkerbek en iedere keer als hij aan het heerlijk souper dacht, kwam het water hem in de mond...

(50) HET sloeg zes uur. Men zou eerst tegen zeven uur aan tafel gaan, maar toch was het diner reeds klaar en opgediend. Op het buffet stond een enorme pastei met de wapens van de hertog. De korst was mooi goudbruin gebakken en de fijne geur verspreide zich in het vertrek. De wijnen waren uitgekozen. Nu was iedereen ongeduldig, de wachters om te drinken op de gezondheid van Beaufort, La Ramée om die lekkere taart aan te snijden, en de hertog om te vluchten. De goedige La Ramée zond de schildwachten weg, sloot de deuren zorgvuldig, stak de sleutels op zak en wees naar de tafel alsof hij zeggen wou : « Wanneer Monseigneur wil... »

(51) BEAUFORT keek naar Grimaud en Grimaud keek naar de klok. Het was pas vijftien minuten na zes. De ontsnapping mocht eerst om zeven uur plaats vinden. Zij moesten dus nog drie kwartier wachten. Om tijd te winnen zei de hertog dat het boek waarin hij las, hem vreselijk boeide en hij het hoofdstuk ten einde wou lezen. La Ramée moest daarmee wel instemmen. Hij zuchte echter van teleurstelling. Om de tijd te doden ontkurkte hij reeds de flessen en snoof de heerlijke geur van de pastei op. Om half zeven stond de hertog op, zette zich aan tafel en wees de kommandant de plaats aan tegenover hem. La Ramée liet het zich geen tweemaal zeggen.

(52) U ziet er werkelijk gelukkig uit, vriend ! » zei de hertog. « Waarom zou ik niet gelukkig zijn, monseigneur ? Ik zit voor een tafel voorzien van de fijnste beetjes en mijn gastheer is niemand minder dan de kleinzoon van koning Henri. » « U bent dus wel een beetje aan mij gehecht, La Ramée ? » — « Zódanig dat ik, wanneer u Vincennes zou verlaten, zou sterven van verdriet. Maar ik ben gerust in de zaak. U denkt er niet meer aan te vluchten, nietwaar monseigneur ? Trouwens, zou uw hoogheid mij het genoegen willen doen mij te vertellen hoe hij een vlucht zou mogelijk achten ? » — « Heel graag, » zei de hertog, en tot Grimaud : « Breng ons de pastei ! »

(53) DE hertog wierp een blik op de klok : nog tien minuten en dan zou het zeven uur slaan. Grimaud zette de pastei voor de prins die zijn mes met zilveren hecht nam om het deksel van de pastei op te lichten. « Wel, zei Beaufort, ik zou, wanneer ik wilde vluchten, trachten met de buitenwereld in verbinding te komen. Dat zou makkelijk zijn. Een kaatsspel volstaat. » « Een kaatsspel ? » vroeg de kommandant, die oplettend luisterde naar het verhaal van zijn gevangene. « Ja, veronderstellen we even dat ik een bal in de gracht werp. De man die daar staat raapt hem op. In de bal zit een brief. De man gooit mij een andere bal toe die ook een brief bevat.

(54) HA ! zei La Ramée, en fronste de wenkbrauwen, u doet er goed aan mij daar op te wijzen, monseigneur. Ik zal de wachters die de ballen oprapen laten bewaken. En dan ? » — « Stel u voor, dat ik aan mijn vrienden zou schrijven : wacht mij op die dag en dit uur met twee paarden op. » — « En wat zou dat ? » fluisterde La Ramée, toch een beetje ongerust. « Die paarden zouden vleugels moeten hebben ! » — « Neen. Ik heb een touwladder om naar beneden te gaan. » — « En waar zoudt u die touwladder gevonden hebben ? » — « Die zou men mij gestuurd hebben... In een pastei b.v. ! » — « In een pastei ? » Onwillekeurig keek La Ramée naar de grote pastei die voor hem stond...

Onze tekenfilm voor alle jongens v

Mottie en PLUIMSTAART

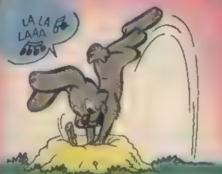
door

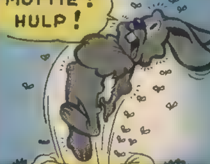
J. ANGENOT

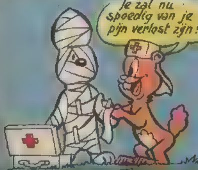

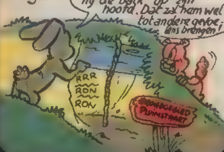

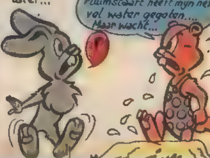

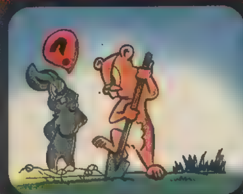

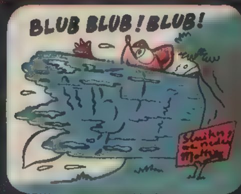

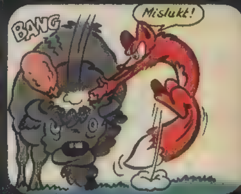

?

Prachtig!
RIVIER
NEST VAN PLUIMSTAART

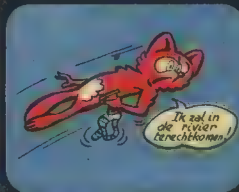

BLUB BLUB ! BLUB!

De kunstmatige ademhaling! Een... twee... Een...twee...

Pluimstaart heeft gezworen zich te wreken.
Nu heb ik ze!

BANG
Mislukt!

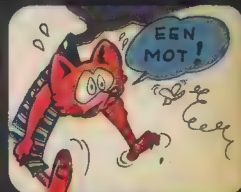

BANG

Ik zal in de rivier terechtkomen!

Gelukkig heb ik altijd mijn badpak bij!

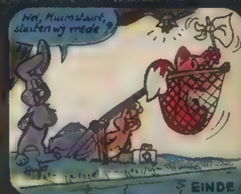

!

Lach maar, ik ben toch niet in het water gevallen, he!

EEN MOT!

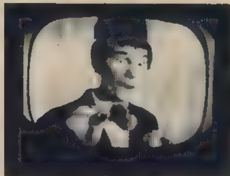

BZZZZZ

AAAAA

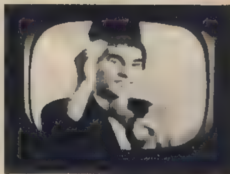

Wel, Pluimstaart, sluiten wij vrede ?
EINDE

NIEUWE STERREN
AAN HET TELEVISIEFIRMAMENT

1. Hier zien wij Magda [illegible]

2. Jerry [illegible]

3. [illegible] 6. [illegible]

VOOR een paar weken verrastte de Vlaamse Televisie ons op een zondagavond met een programma samengesteld uit de nummers van de finalisten van het « Ontdek de Ster » experiment in het Roxyteater te Antwerpen.

Stuk vóór stuk waren al de finalisten werkelijk van formaat ! Er waren er echter twee bij die de jeugd graag nogmaals zou willen weerzien, nl. de elfjarige Magda Kolenbunders van Antwerpen, die met haar pianopotpourri een daverend sukses oogstte en op een vlotte en sympathieke manier de medewerking van het publiek vroeg voor de refreinen van haar liedjes. Verder was er daar dan nog de humorist Ray Van develde uit Drogenbos, die ons minutenlang deed schaterlachen met zijn uitstekend nummer van « Gerarke ». Alle jonge T.V.-kijkers zullen er zeker aan houden deze twee nieuwe sterren terug te zien in een jeugdprogramma.

Johan.

KUIFJE vertelt je...
De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

IEDEREEN IS GELIJK VOOR DE WET

WANNEER men een of ander voorrecht bezit, behoudt men dit graag, dat is menselijk. De patriciërs hielden zich doof, als de plebejers een of ander recht opeisten. Nu en dan moesten ze echter een paar kruimels van de taart laten vallen. De plebejers hielden echter moedig vol en profiteerden van iedere gelegenheid, vooral dan wanneer er tegen een gemeenschappelijke vijand te strijden viel, om meer rechten te krijgen. De uitputtingsoorlog tussen patriciërs en plebejers duurde meer dan een eeuw...

1 - DE TWAALF TAFELEN DER WET

LANGZAMERHAND werden de plebejers in de volksvergaderingen zó sterk, dat de macht van de patriciërs gebroken werd; deze laatsten geraakten in de minderheid. Het is toen dat de afgevaardigden van de plebejers een belangrijke beslissing namen, nl. het opstellen van een wettekst. Tien juristen werkten er aan en de wetteksten werden gegrift op twaalf bronzen tafelen, die op het forum werden tentoongesteld. Dat was een grote stap op de weg naar de gelijkheid...

2 - PLEBEJERS MOCHTEN PATRICIERS HUWEN

DE plebejers wensten ook consul te worden, net als de patriciërs. In afwachting dat het zo ver zou wezen, eisten zij gelijkheid op familiaal en religieus plan. De plebejers konden tot dan niet met de patriciërs huwen, maar in 445 stelde Canuleius een wet voor waarbij een plebejer mocht huwen met een dochter van een patriciër, en een dochter van een plebejer met de zoon van een patriciër...

3 - DE GANZEN VAN HET KAPITOOL

IN 390 marsjeerden de Galliërs naar Rome. De Romeinen trokken zich te Caere in Etrurië terug, terwijl een zwak garnizoen zijn heil zocht in de vesting van het kapitool. De Galliërs belegerden deze vesting en op een nacht, waagden zij de bestorming. Maar, de heilige ganzen begonnen plotseling zo luid te kwaken dat de Romeinen ontwaakten en de belegeraars konden achteruit werpen...

MAAR de Galliërs dachten er niet aan het af te stappen en er werd onderhandeld. De Romeinen waren bereid hen duizend pond goud te betalen. Toen zij nu de goudstaven op de bepaalde plaats brachten, merkten zij dat de Galliërs met valse gewichten wogen. De Romeinen protesteerden hevig, maar de leider van de Galliërs gooide zijn zwaard in de weegschaal en riep « Vae victis! » — wee de overwonnenen. De diktator Camillus kon ten slotte de Galliërs terugslaan. Rome was echter een puinhoop geworden...

5 - DE VOLLEDIGE GELIJKHEID

DE plebejers staken de kop weer op en eisten volledige gelijkheid van rechten. De patriciërs verdedigden hun recht hardnekkig. In 367 deden de volkstribunen Licinius Stolo en Sextius Lateranus de zogenaamde Licinische wetten stemmen, waarbij de grond op de vijand veroverd verdeeld werd en het verboden was meer dan 123 ha te bezitten. De mogelijkheid zich vrij te maken van slavernij en de bepaling dat één van de twee konsuls voortaan een plebejer moest zijn

DE AVONTUREN VAN ALEX

TEKST EN TEKENINGEN

DE TIARA VAN ORIBAL

VAN JACQUES MARTIN

Ik breng je de tiara », zei Sirdar tot Arbaces.

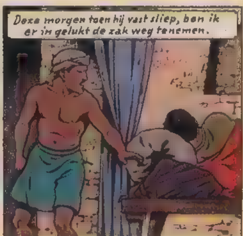

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE VIER WOESTIJNRATTEN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

Onze vrienden werden door de Rabajoas gevangenen genomen. Zij horen met angst in het hart welke folteringen hen te wachten staan...

(1) Dat betekent « [illegible] » bij de Rabajoa's.

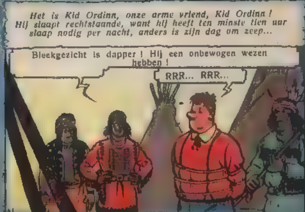

DE MENS BLIJFT STEEDS

DE wouden gaan de volkeren vooraf, de woestijnen volgen hen » schreef een Frans auteur en zo is inderdaad de tragische werkelijkheid. Vooraleer de mens er zich mee bemoeit of, zo je wil, zonder de mens is het evenwicht in de natuur volledig en perfekt.

De mens komt en velt de bomen om zich te verwarmen, om huizen en schepen te bouwen. Hij roeit de wouden uit om akkerland te hebben. Zo verstoort hij het evenwicht in de natuur en vruchtbare streken veranderen stilaan in woestijnen, speciaal daar waar het klimaat droog en warm is. De bomen inderdaad maken de grond vruchtbaar ; de blaren die van de bomen vallen en rotten vormen een uitstekend mest. De wouden beschermen het land ook voor erosie van wind en regen. Zij regelen meteen het waterdebiet. De wouden zijn als een mantel die een hele streek beschermt tegen orkanen en tegen droogte. Wanneer men de aarde ontdoet van deze mantel is het akkerland blootgesteld aan de wind en aan de regen. In warm en droog klimaat is er nu niets meer dat de streek voor het volledig verzanden bewaart. Zo ontstaan de woestijnen. Noord Afrika was eens vruchtbaar, nu is het grotendeels woestijnland. In Iran en Arabië is het precies hetzelfde gegaan.

De mens schuift de schuld makkelijk van zich af en zegt dat het allemaal te wijten is aan de klimaatverandering. Hij vergeet dat hijzelf de oorzaak was van deze klimaatverandering. Kleine oorzaken hebben grote gevolgen : Een bijl en een lucifer volstaan om het aangezicht van de wereld te veranderen.

3 Hier zie je aan de GIRAFFE, en naast haar (links) de OKAPI, die men nog maar pas van in 1900 kent en men enkel aantreft in de equatoriale wouden van Belgisch Kongo. Het vlees van de Okapi is zeer lekker en daarom is het maar goed, dat men dit dier beschermt. Vooraan van links naar rechts zie je een GNOE, dat is een zebra met een mooi baard en daarnaast de COB [illegible]

ZEVENHONDERD ZOOGDIEREN WAREN HET SLACHTOFFER VAN DE MENS

DE mens waant zich heer en meester van de natuur en denkt dat hij er naar goeddunken kan mee omspringen. Te laat moest hij inzien dat dit niet waar is. De mens velde niet alleen de wouden, hij had ook de dieren nodig om in zijn levensonderhoud te voorzien, en de dierenhuiden om zich te kleden. Dat ware niet zo erg geweest indien hij de dieren niet had geslacht uit pure vernielzucht. En wat is het resultaat ? Dat veel soorten van dieren helemaal verdwenen zijn van onze planeet. Tot dezen behoren een honderdtal zoogdieren. Andere soorten, het moeten er een vijf à zeshonderdtal zijn staan op het punt te verdwijnen.

DE MENS HAD ER VROEGER MOETEN AAN DENKEN

SOMS heeft de verstoring van het evenwicht eigenaardige gevolgen. In Zuid Afrika b.v. werd er een groot vliegveld aangelegd. De valken in de omgeving konden zich absoluut niet wennen aan het verschrikkelijk lawaai van de opstijgende en dalende metalen vogels. Van schrik vlieten zij de streek. Maar deze valken

1. — De WITTE NEUSHOORN sterft langzaam uit. In het zuiden van Afrika treft men hem nog alleen aan in de natuurreserven van Zoeloeland. In het noorden ontmoet men hem soms nog aan de boorden van de Nijl en het Albertmeer.
2. — De GEMSBOK. Eens waren er duizenden stuks die vrij leefden in de bergen van Frankrijk, Oostenrijk, Zwitserland en Italië. Thans zijn die mooie en levendige dieren bijna verdwenen. In Zwitserland worden zij sedert enkele jaren door de wet beschermd.
3. — De EUROPESE BISON. Hij was majestatischer en veel vlugger dan de bison van Amerika. Zijn vlees was een lekkernij en daarom spaarde men hem niet. Misschien leven er nog wel enkele van deze mooie dieren in Polen.
4. — De MUSKUSOS, aldus genoemd omdat hij in de lente een sterke muskusgeur verspreidt. Hij leeft in kleine kudden in het noorden van Amerika. Zijn dikke vacht is zeer gezocht om zakken en dekens te maken. Om de laatste kudden muskusossen in leven te houden, nam Groenland energieke maatregelen.
5. — De SCHILDPAD VAN RODRIGUEZ, dit is het enig exemplaar dat men nog van dit soort schildpadden heeft. Deze schildpad werd in 1761 naar Frankrijk gebracht.

DE LEERLING-TOVENAAR

peuzelden iedere dag een zeer groot aantal muizen op, en wat gebeurde er als zij verdwenen waren ? De muizen hadden schoon leven. Zij vermenigvuldigden hun werk zo goed, dat de laag beton weldra inzakte onder de wielen van de vliegtuigen. Al het mogelijke werd gedaan om de muizen te verjagen, maar tevergeefs. Het waren de vliegtuigen die een ander landingsterrein moesten zoeken. Nog een voorbeeld : Jamaica was vroeger vergeven van de ratten die de suikerrietplantages lelijk plunderden. In 1827 kwam iemand op het idee negen faraonsratten op het eiland te brengen. Deze verklaarden de oorlog aan de ratten en weldra was er niet een meer. De faraonsratten bleven. Zij vermenigvuldigden zich en vermits er geen ratten meer waren om te eten moesten zij toch met iets hun honger stillen. Zij vielen dan de zwijntjes aan, de lammeren en alle kleine dieren van het neerhof, ook het graan en het fruit lieten zij niet met rust. En het resultaat ? Ten gevolge van negen kleine faraonsratten wordt thans het eiland regelmatig geplunderd door een heel leger van die diertjes en men weet niet hoe men ze uitroeien moet.

Je weet misschien dat Australië geplaagd wordt door de konijnen. Het begon omstreeks 1859 toen enkele konijnen uit hun hok braken en de vrijheid verkozen. Een natuurlijke vijand heeft het konijn in Australië niet, en nu moet de mens met man en macht werken om dat reuzenleger van konijnen van de oogst te houden.

De monokultuur (d. w. z. de kultuur van een soort plant, van een soort graan) brengt eveneens het evenwicht in de natuur in gevaar. Bij iedere plant hoort een insekt, een parasiet welke van deze plant moet leven. De monokultuur is dus de voedingsbodem voor hetzelfde insekt dat steeds talrijker en steeds taaier wordt. Een goed voorbeeld hiervan is de coloradokever. Men heeft allerlei scheikundige produkten uitgevonden om deze parasieten te doden, maar deze produkten doden niet alleen de parasieten, zij doden ook andere dieren, andere insekten en zijn dikwijls schadelijk voor de mens zelf. Thans maken de scheikundigen selectieve insektdodende middelen, d. w. z. scheikundige produkten die slechts bepaalde schadelijke insekten doden en ongevaarlijk zijn voor de anderen.

Om te besluiten nog een woord over de vreselijke gevolgen die de atoomontploffingen hebben op fauna en flora. Je weet dat de atoomontploffingen de atmosfeer laden met radioaktiviteit en deze kan, wanneer ze intens is, dodelijk zijn voor plant, voor dier en mens. Is de radioaktiviteit minder intens, veroorzaakt zij ziekten en verandert zij de erfelijke kenmerken. Op sommige delen van Japan viel er een asseregen met radioaktiviteit geladen. Er viel ook radioaktieve regen en sneeuw die bloemen en planten van kleur veranderde. Op een eiland in de Stille Oceaan ontdekte men een kokospalm die sedert een atoomontploffing de blaren spiraalvormig opgerold heeft. De mens is en blijft steeds de leerling-tovenaar die veel waagt en de gevolgen niet overziet.

Waar je ook bent, eerbiedig de natuur, verniel nooit moedwillig bloemen of planten en laat alle dieren van de schepping met rust !

Harald de

Snorri heeft Harald vals beschuldigd. De jonge Viking wordt veroordeeld door de Grote Ting...

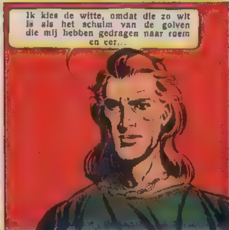

Viking

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

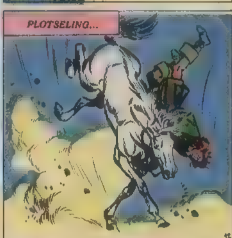

IK WAS EEN WA

VERHAAL VAN Y. DUVAL. — GEILLUSTREERD DOOR D.

DE exploratie van grotten en ondergrondse galerijen, dat wat men nu speleologie noemt, was in mijn jeugd nog niet bekend. Het groot publiek wist er niets over af en nochtans was het de geliefkoosde sport van enkele jeugdige waaghalzen. Zij waren niet georganiseerd, waren er niet technisch op voorbereid en wisten niet wat hen daar beneden te wachten stond. Hun enig doel was hun huid te wagen en onbekende dingen te ontdekken. Ik behoorde tot die waaghalzen...

HET was tijdens mijn vakantie in de Pyreneeën dat ik op wandel in de bergen een gat in een rotswand ontdekte. Nieuwsgierig naderde ik en keek er in. Wat ik zag, was niets anders dan een schouw die een dertigtal meter diep kon zijn. Wat er daar beneden was, kon ik onmogelijk zien, maar van die dag af stond het vast dat ik bij de eerste, beste gelegenheid zou afdalen voor een kleine verkenningstocht.

Ik vertelde dat aan mijn vriend Rik en deze stemde geestdriftig toe met mij mee te gaan. Ditzelfde jaar konden wij onze plannen niet uitvoeren, maar het jaar nadien brachten wij weer samen onze vakantie door en ditmaal hadden wij alles meegebracht wat, naar onze mening, nodig was voor een tocht onder de grond : een touwladder van een vijftigtal meter, lampen, koorden en zware ijzeren pieken.

Op een heerlijke dag in de maand augustus stonden wij dan op de kruin van de rots vlak bij onze grot. Ik wil je mijn fierheid en ontroering niet beschrijven toen ik, met mijn zak op de rug, het eerst langs de koord afdaalde in de enge, kalkachtige schouw. Zonder veel moeite rees ik langs de vertikale wand tot op een klein platform, waar ik op de komst van mijn vriend wachtte.

— Wij hebben nog slechts enkele meter touwladder over ! riep ik hem toe en nochtans denk ik dat het nog veel dieper gaat. Zie je, ginds is er een tweede platform. Wij hebben dertig meter koord bij, als je er iets voor voelt, kunnen wij dieper doordringen. De gang wordt veel breder daar beneden, misschien ontdekken wij een grote zaal...

Met onze hamer sloegen wij een van de stevige pieken in de rots en knoopten er het touw vast aan. Rik liet zich het eerst langs dit touw naar beneden glijden. Ik oogde hem na en zag dat hij voortdurend ronddraaide, daar hij aan de wand nergens meer steun vond. Langzamerhand verdween hij uit het gezicht. Enkele minuten later riep hij :

— Kom vlug, Jan, kom vlug ! Ik sta hier goed en heb mijn zaklamp aangeknipt. Het is prachtig ! Een grote zaal met stalagmieten en stalaktieten en ook een hele hoop stenen ! Ongelooflijk !.. Kom vlug !...

Vol geestdrift liet ik mij op mijn beurt afdalen naar de donkere diepte. Het was niet zo gemakkelijk als men zou menen, te meer daar de rugzak die ik bij had, zwaar woog en op mijn schouders drukte. Mijn spieren begonnen pijn te doen toen ik eindelijk het licht van de zaklamp zag. Ha ! Daar stond mijn vriend ! Het was op dit ogenblik dat ik ineens achterover naar beneden stortte. De ijzeren piek was gelost. Gelukkig was ik nog slechts een meter of drie, vier van het platform geweest. Die val, die ik deed, was dus niet zo erg, maar had ik niet de zak gehad die mijn rug beschermde en geen motocyclistenhelm op het hoofd gedragen, zou ik er toch lelijk aan toe geweest zijn. Nu had ik slechts enkele kwetsuren aan mijn linkerhand die erg bloedde en pijn deed. Mijn vriend legde een verband met zijn zuivere zakdoek en glimlachte mij bemoedigend toe.

— Het had veel erger kunnen zijn, ouwe jongen !

— Erger zeg, je ? Maar, Rik, heb je er dan al aan gedacht ? Het touw ligt aan onze voeten, vijf en twintig meter touw. Hoe geraken wij hier ooit weer uit ?...

De minuten die daarop volgden waren vreselijk en ik zal ze nooit vergeten. Het idee daar alléén te zijn, zeventig meter onder de grond en geen enkel middel te hebben om in verbinding te komen met de

AGHALS

TANASIO

buitenwereld was verschrikke-lijk. Zelfs de dappersten zouden daar kippenvel van krijgen, ik verzeker het je! Rik begon om hulp te roepen, maar dat hielp toch helemaal niets. Hij zweeg dan ook, toen ik hem deed opmerken dat niemand ons kon horen. Uren in de ronde was er geen huis, er waren niets anders dan rotsen... Het was onmogelijk op eigen kracht weer op het eerste platform en aan de voet van onze ladder te geraken. De pijp, waarlangs wij gekomen waren, kon men best vergelijken met een omgekeerde gieter. Breed aan de basis (dat was waar wij stonden) en smal naar boven toe. Wij hadden geen slaapzak meegebracht, wij hadden ook geen warme kleren genoeg en buiten een grote bus koffie, een half brood en enkele stukken chocolade niets te eten. In de grot was het vochtig en ijskoud. Was het van de koude of was het van schrik dat wij klappertanden?

Beste kerel, zei ik tot Rik, wij moeten ons zelf redden en hopen dat God ons beschermt. Kom, laat ons even een blik werpen in de grot. Misschien is er een andere uitweg.

Je bent gek! Hoe kan er nou op deze diepte nog een andere uitweg bestaan! Er is er geen! schreeuwde Rik, wij zijn er aan! Wij zitten hier als ratten in een val! Die grot is ons graf.

Na deze plotselinge uitbarsting, verborg hij het hoofd in de armen en begon luid te snikken. Ik greep de zaklamp om een kleine inspektietocht te wagen.

De zaal had beslist een omtrek van een honderdtal meter. Ik kroop over de stenen, struikelde, deed mij pijn, maar ging ondanks alles voort. Ik belichtte de wanden en het plafond en tastte met mijn hand over stenen in de hoop een opening te vinden.

Plotseling rolde er een steen door de schouw naar beneden, er vloog wat stof op en enkele opgeschrikte vledermuizen fladderden om mij heen. Ik was bijna klaar met mijn verkenningstocht, toen de echo van een sinistere lach langs de gewelven van de grot rolde. Ik schrok hevig en keerde mij om. Rik stond op een rotsblok, zwaaide met de armen als een gek en begon een studentenlied te zingen. De lantaarn, die iets lager voor hem stond, wierp zijn reusachtige schaduw tegen de muur. Zou mijn arme vriend werkelijk gek geworden zijn? Het kostte mij veel moeite hem er toe over te halen te zwijgen en te gaan zitten. Ik sprak hem toe als een kind, ik gaf hem iets te eten en vroeg hem de ogen te sluiten en te slapen, dat wou hij echter niet. Hij zweeg, maar met grote starogen keek hij naar het plafond van de grot en glimlachte gelukkig. Ik was doodsbang. Wij waren nu reeds zeven uur in de grot. Ik liep doelloos van links naar rechts, terwijl allerlei gedachten mij bestormden. Ik voelde dat ik moest doende blijven om mij te kunnen beheersen.

En plotseling hoorde ik een zacht geruis. Men zou gezegd hebben dat het [illegible] was dat aan de andere kant van de grot liep. Koortsachtig begon ik op de rotswand te kloppen aan de kant waar ik het geruis hoorde. Ik ontdekte echter niets. Rik was in slaap gevallen en boven ons in de wereld van de levenden moest het nacht zijn. Uitgeput door vermoeienis en wanhoop doofde ik mijn lamp, strekte mij uit naast mijn vriend die beefde van koude en kroop dicht tegen hem aan om hem wat van mijn warmte mee te delen.

Het duurde heel lang voor ik eindelijk insliep en toen ik ontwaakte vielen al de zorgen plotseling weer op mij. Rik sliep nog. Ik bekeek mijn uurwerk. Indien mijn berekening juist was, moesten wij zowat tien uur geslapen hebben. Ik meende dat er geen hoop meer was en dat de aanbrekende dag misschien voor ons wel de laatste kon wezen. Zo stil mogelijk stond ik op, want ik wou Rik niet wekken en verwijderde mij enkele stappen. Ik nam een sigaret en dacht aan de ter dood veroordeelde die als laatste gunst vraagt een sigaret te mogen roken. Ik stak een lucifertje op; de vlam van het eerste lucifertje dat ik opstak doofde onmiddellijk. Ik nam een tweede lucifer en zag tot mijn grote verbazing dat de vlam langer werd, oplaaide en dan doofde.

Rik! riep ik, Rik! Er is tocht hier beneden. Begrijp je dat?

Met een ruk sprong Rik overeind. Hij scheen nu weer heel normaal en vroeg mij:

Tocht? Waar?

Ik steek nog een derde lucifertje aan en tastte langs de rotswand.

Hier is het! riep ik. Kom leg je vinger eens hier, je zult het ook voelen.

En inderdaad, tussen twee rotsblokken was er een diepe spleet. Als gekken renden wij naar onze rugzakken en haalden en hamers en houweel uit. Wij werkten ons spoedig in het zweet. Eindelijk rolde er dan een blok naar beneden.

Hoeveel uren wij gewerkt hadden weet ik niet, maar onze vreugde, toen er eindelijk een streepje licht binnen kwam, was onbeschrijflijk.

Water! riep ik. Kijk, water! Het is een onderaardse beek. Wij zijn gered, Rik, wij zijn gered!

Ik vreesde een ogenblik dat ik gek zou worden van vreugde. Het duurde nog ruim drie uren voor de opening groot genoeg was en wij er door konden. Wij kwamen in een kleine galerij. Gebukt en met het water tot aan onze knieën konden wij er langzaam doorkomen. Het water was ijskoud, maar wij voelden het niet eens. Wij voelden ook niet hoe uitgeput en hoe stijf onze spieren waren. Er uit komen, het daglicht zien! Dat was onze énige gedachte.

Nadat wij een tweehonderdtal meter hadden afgelegd kwamen wij met het riviertje op de flank van de berg uit. Wij waren vrij. Wenend van vreugde omhelsden wij elkaar.

Jan, zei Rik, ik wist niet dat het licht zó heerlijk was!..

Volgende week:

Een boeiend tekenverhaal

VANIA MIKHAILOV

★

Een ontroerend verhaal

DE GELE WIMPEL

en al onze gewone rubrieken.

KUIFJE

De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik sprong met een valscherm uit het vliegtuig en landde in een geheimzinnig park. Hij deed een belangrijke ontdekking...

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

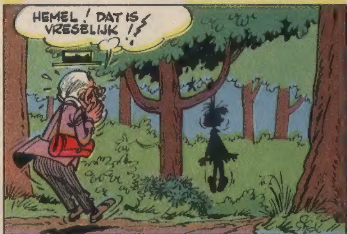

84 JAAR EN NOG KAMPIOEN
WIE DOET HET GROOTVADER NA ?

De knikkersport is een edele sport, zegt deze grootvader van 84 jaar. Je moet er scherpe ogen voor hebben, goed en snel mikken en vlug reageren. Verdere uitleg geef ik niet, want jullie weten beslist alles af over het knikkerspel. Indien je echter van mening was, dat het een sport is die uitsluitend beoefend wordt door de jeugd, ben je mis ! Hier zie je George « Pop » Maynard, die 84 is en nogmaals het jaarlijks knikkerkampioenschap won, dat te Tinsley Green in Surrey (Engeland) betwist werd. Sedert vele jaren is hij kapitein van de « Corpborne Spitfires », een knikkerploeg die in Engeland vermaardheid geniet. Men begrijpt waarom deze twee jongens zo aandachtig naar het spel van grootvader Maynard kijken, ze willen het hem natuurlijk nadoen !

AANHOUDING PER TELEFOON

Een handelaar van Zürich stelde vast dat de klant, die bij hem de deur uitging, 25.000 F. uit de tooglade had ontvreemd. Daar hij gezien had dat die klant in een taxi met telefoon gestapt was, telefoneerde hij naar de politie. De politie telefoneerde naar de taxicompagnie, en deze belde op haar beurt de chauffeur van de bewuste wagen op. Wat er toen gebeurde ? De klant werd per taxi afgeleverd in het politiecommissariaat. Hij lachte groen...

DE POST

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE INDISKREET ?

10 JA : Helaas, beste vriend, jij bent erg indiskreet. Men zou alles achter slot moeten bergen en nooit vertrouwelijk mogen spreken wanneer jij in de omgeving bent. Indien je niet leert discreet zijn, zal iedereen je wantrouwen en zal je nooit op ware vrienden kunnen rekenen. Denk daar eens aan !

VAN 7 TOT 9 JA : Je indiscretie heeft je al lelijke poetsen gebakken, nietwaar ? Ik zei het reeds, indiscrete mensen hebben geen vrienden, en wie leeft graag zonder vrienden ?

VAN 4 TOT 6 JA : Neen, vriend, je mag nooit overdreven nieuwsgierig zijn. Het is nooit mooi je te mengen in privézaken van vrienden of kennissen. Dat past absoluut niet.

VAN 1 TOT 3 JA : Je bent zelden indiscreet. Het overkwam je enkele keren omdat je niet nadacht alvorens te spreken. Je was er nadien erg spijtig om. Draai je tong zeven keer in je mond, alvorens een indiscrete opmerking te maken, wil je ?

0 JA : Je bent een voorbeeld van discretie. Je bent een beste kameraad, je bent de vriend die iedereen graag de zijne noemt !

Tap nog een mopje

Te New York spreekt de brievenbus, maar in Düsseldorf lacht de telefoon. Wil je de laatste mop van de dag horen, moet je een bepaald telefoonnummer opbellen. Reeds meer dan twintig duizend moppen werden opgenomen en ze vinden dag en nacht gretige afnemers. Vertoef je in Düsseldorf en wil je hartelijk lachen, beproef het dan eens met de telefoon !

NIEUWS IN

• Chicago heeft het drukste luchtverkeer. Iedere dag stijgen en landen er meer dan duizend vliegtuigen.

• De honden zijn een mooie bron van inkomsten voor de Franse staat. De taks, welke men heeft op deze viervoeters, brengt jaarlijks 318 miljoen Franse F. in kas.

• De dames krijgen weldra een nieuwe soort van poederkwastje. Het is in schuimplastiek, het bevat een poederreservoir van ongeveer 10 gr. Is dit leeg.

PAS OP JE HOED !

De Napolitaanse gauwdieven zijn wereldberoemd. 'n Triestige reputatie zal je me zeggen, en inderdaad. Laatst werden er te Napels in volle dag en op straat heel veel hoeden gestolen en de politie kwam er maar niet achter « hoe » dat gebeurde. Maar vermits alles eens uitkomt, kwam ook het geheim van de gauwdieven aan het licht. Zij droegen op hun hoofd een grote mand. Dat is doodgewoon in het zuiden. In de mand zat er een kind en dat kind gapte de hoeden vliegensvlug en verstopte zich dan weer. De mensen die hun hoed plotseling kwijt geraakten keken verbaasd om zich heen en zagen niemand...

Tiljon

HET KORT

gooit men het hele geval weg en neemt men er een ander !

● De afstand New York tot de Scillyeilanden ,aan de zuidwest-kust van Engeland, d.i. 5.500 km, werd door het Amerikaans schip « United States » afgelegd in drie dagen, tien uren en veertig minuten. Dit maakt een gemiddelde snelheid van 35 knopen per uur. Een knoop = een zeemijl = 1852 m, dus 60 km per uur. De « United States » kreeg de Blauwe Wimpel.

SLAKKEN IN ZEE!

IN de Sargassozee (Atlantische Oceaan) leeft er een naakte slak, die aan de oppervlakte van het water kruipt. Het zijn de kleine haartjes die haar huid bedekken welke haar houvast bieden. Het gedeelte van haar lichaam, dat zichtbaar is boven het water, is blauw zodat de vogels haar niet zien. Het gedeelte, dat naar beneden, naar de diepte, is gekeerd, is wit zodat ze ontkomt aan de hongerige vissen, die haar dank zij haar witte kleur niet goed kunnen opmerken. Deze slak-zonder-huisje ontsnapt aldus aan de duizenden gevaren die haar beloeren...

WAT 'N IDEE !

EEN Frans cinemaproducer wil een kleurfilm draaien met als onderwerp : « De geschiedenis van een Romeinse familie te Pompei voor de uitbarsting van de Vesuvius ». Om de film echt te doen schijnen, om hem een lokale kleur te geven zal hij in het Latijn gesproken worden. Vrees niet, bij iedere prent werden er onderschriften voorzien !

HOE EEN HELIKOPTER DOOR EEN DUIKBOOT GERED WERD

EEN helikopter van de Amerikaanse marine was in nood boven de Oceaan. De marinebasis ving het S.O.S. op en verwittigde onmiddellijk de duikboot « U.S.S. Corporal », die zich in de omgeving van de helikopter bevond. De duikboot kwam aan de oppervlakte precies op de plaats waar de helikopter zou genoodzaakt zijn te landen. De piloot zag de duikboot en hij zette zijn toestel op het dek van de duikboot. Helikopter en bemanning werden door de duikboot veilig aan wal gebracht.

IN JE GESCHRIFT LEEST MEN JE KARAKTER

TEK. 1. — **Woorden die ver uit elkaar staan** : de schrijver is zeer onafhankelijk. Hij doet precies wat hij zich in het hoofd heeft gestoken.

Tek. 2. — **Woorden dicht bijeen** : de schrijver is de slaaf van zijn werk en handelt gedwongen, gemaakt.

Tek. 3. — **Lijnen die ver uit elkaar staan** : betekenen edele en klare gedachten.

Tek. 4. — **Lijnen die dicht bijeen staan** : verwarde ideeën. In die verwarring, in die duister nis ziet de schrijver zijn omgeving niet en begrijpt niet wat er rond hem omgaat.

1 was in dit
van het jaar
2 verhoogde
3 in Frede
deed in de
4 hoge gemiddelde
snelheid

JIJ VRAAGT... IK ANTWOORD!

DEZE brievenbus spreekt iedere dag, behalve 's zondags. Origineel, wat? Deze sprekende brievenbus vind je natuurlijk in de Verenigde Staten, om nauwkeuriger te zijn, in het centraalstation van New York. De bus is met een parlofoon verbonden met de grote post, waar een bediende onmiddellijk antwoordt op de vragen die hem gesteld worden in verband met de post, de tarieven, de uren waarop de bus gelicht wordt, enz.

Het weekblad « KUIFJE » : 11[illegible] jaargang. **Lombard Uitgaver**, [illegible] straat 21 Brussel. P.C.R. [illegible] 09 56. *Uitgever Directeur* : [illegible] Leblanc, Isidoor Gerardlaan [illegible] Brussel. *Hofredactie* : De [illegible] C. Van Cortenbergh 290 [illegible] Van [illegible]laan, Vorst [illegible]
Publiciteit : **PUBLI-ART**
KUIFJE Holland : Singel 353 Dordrecht. Tel. 3055 [illegible]
Abonnement : [illegible] per kwartaal
Buitenland en Belgisch Kongo : 10 F. — Nederland [illegible]

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Frankrijk	: DARGAUD S. A., 30 Chaussée d'Antin, Paris
Zwitserland	: INTERPRESS S. A., 3 rue Beau-Sejour, Lausanne
Kongo	: KUIFJE KONGO, P. B. 119, Leopoldstad (B.K.)
Canada	: 5090, avenue Papineau, Montreal 34 (Que)

ABONNEMENT

	België	Buitenland Belgisch Kongo	Canada
3 maanden	95 F	105 F	$ 2.00
6 maanden	180 F	20[illegible] F	$ 4.00
1 jaar	350 F	400 F	$ 7.00

26-7-5[illegible] **Oplage gekontroleerd door De[illegible]**

HET RAADSEL VAN ATLANTIS

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Blake kwam de grens over. Hij wil te allen prijze Poseidopolis bereiken. Jammer genoeg gaf Magon aan zijn getrouwen het bevel Blake aan te houden...

